

0612 – 12. juni

Alt kjød er gress. Jes 40: 6.

Alt i mennesket er falskt, svakt, vaklende, uvisst, omskiftelig. Det gjelder vår fornuft, våre tanker, følelser og oppfatninger.

En dag ser jeg f. eks. Gud i alt som møter meg. En annen dag synes jeg det finnes ingen Gud i verden. En dag tenker jeg at Gud bare er overstrømmende nåde og kjærlighet. En annen dag tror jeg han må være trøtt av meg, at han har vendt seg bort fra meg med sin nåde, og er vred på meg. En dag synes jeg om meg selv at jeg er en ganske akseptabel kristen. En annen dag at jeg er en fullstendig hjelpeløs synder.

Kort sagt: Mine oppfatninger og følelser er alt sammen akkurat som strå i vinden; sviende, uvisst, falskt, omskiftelig og løgnaktig. Som profeten sier: «Alt kjød er gress». Så ser jeg da omsider at alle mine egne meninger fortjener ingen oppmerksomhet.

Herre, hva skal jeg da trøste meg med? Jo, der er noe som er sikkert og urokkelig: I himmelen sitter en dommer på sin trone, den store og hellige Gud! Han har talt og sendt et evig, urokkelig ord fra himmelen. Og hans ord, med sine løfter og dommer, står faste som fjell. Ikke en bokstav skal forandres eller bli til intet, om jord og himmel forgår.

Hva sier så dette evige ordet om oss, om hvordan vi ser ut, om vi er verdige eller uverdige, i Guds øyne?

Det sier at «Herren ser fra himmelen ned på menneskenes barn, for å se om det er noen som har forstand, noen som søker Gud. Men de er alle veket av, alle sammen er blitt fordervet. Det er ingen som gjør godt, ikke en eneste. Herren så ut over jorden. Han så den var fordervet, og at menneskenes ondskap var stor på jorden. Det finnes ikke en som er rettferdig, ikke en eneste».

Så kan vi samtidig legge til at Gud er hellig, at for ham er ikke en gang himlene rene, at han ser urenheter i sine engler og dårskap i sine hellige. Og da vet vi at ikke et eneste menneske kan bestå innfor Gud. At alle sammen bare er verd evig fordømmelse, og er også i dette alle sammen like. At Judas og Johannes er like mye verd en og samme fordømmelse. At Peter og trollmannen Simon, jomfru Maria og skjøgen, i seg selv fortjener alle sammen like mye ett og samme helvete.

Det var da skrekkelig og urimelig, sier du. Ja, her ser du hvordan fornuften reiser seg mot dette, når en sier rett ut det som ligger i disse ordene: «Det er ingen forskjell, alle er de syndere og har intet å rose seg av innfor Gud, men blir rettferdiggjort uforskyldt av Guds nåde gjennom den forløsning som er skjedd i Kristus Jesus».

Mellom mennesker er der en forskjell. Men ikke innfor Gud. På jord er det en viss avstand mellom dalbunnen og fjelltoppene. Men ser en på begges avstand fra solen, forsvinner denne forskjellen. Den blir aldri tatt i betraktning, for avstanden er så stor. En sier bare om begge to at «avstanden er ufattelig». På samme måte er det også en forskjell mellom det ene mennesket og det andre, i det ene øyeblikket og i det andre. Men ikke innfor Gud.

Alt som har navn av menneske, selv den mest ydmyke og trofaste kristne, er helt igjennom en uren makk. Hans beste gjerninger er besmittet av den gamle slangens gift. Det gjelder hans tro, hans kjærlighet, bønn, lovprisning, som kan være hans beste gjerninger og virket av Guds Ånd. Men de er likevel, på grunn av karets urenhet, besmittet. Troen er blandet opp med slagg, med egenrettferdighet og vantro. Kjærligheten er svak, begrenset og mangelfull. Bønnen og lovprisningen kald og svak, og slett ikke verdig den høye Majestet.

Dette, som er vår konstante tilstand, ville være nok til menneskenes fordømmelse. Men i tillegg faller vi stadig i synd, og blir urene under vandringen. Og vi er ikke i stand til å våke så sterkt at vi ikke her og der besmittes av ugudelighet.

Hele jorden er oversvømt av urettferdighet, en syndens flodbølge, som avguder, vantro, sorg og motløshet, misbruk av Guds navn, sverging og ugudelig snakk, brudd på helligdagen, ulydighet, sinne, hat, trette, løgn og baktalelse. Om ikke alt bryter ut i gjerning, så koker i alle fall hjertet av onde begjær, tanker og indre opprør. Og alt sammen er urenhet i Den Helliges øyne.

Slik er den falne slekts tilstand! Hvordan kan så et menneskebarn tro han skal kunne bestå innfor Gud? Hva vil du betale din skyld med, du menneske? Du har ingen som helst mulighet til å oppfylle ett eneste av hans bud! Selv om du har vært en trofast kristen i mange år, har opplevd mye og utrettet mangt, så holder det ikke. Hvis Gud ser på deg med sine hellige øyne, så stakkars deg.

En gammel Guds tjener innså dette. Derfor ba han: «Herre, gå ikke til doms med din tjener, for det er ikke én levende som er rettferdig for ditt åsyn». For Gud er ingen levende rettferdig. Dette er Ordets dom.

Men se hvordan dette strir mot vår forstand og følelser, som alltid, når vi har vært litt mer kristelige, forteller oss at nå er vi mer verdig til nåden. Eller at Gud da har lettere for å tilgi oss. Mens når vi derimot har syndet, synes Gud må ha vanskeligere for å tilgi oss.

På den måten måtte jo nåden og rettferdigheten, i alle fall til en viss grad, bygge på våre gjerninger, vår verdighet. Men dette har vi nå sett at Skriften avviser.

Husk derfor at du er hvert øyeblikk like verdig og like uverdig. Dette er det himmelske, evige Ordets dom.